

רחוב שמעון רוקח 21

דבורה בארון, סופרת
(1887-1956)

בדרך כלל נשים מקופחות מהמעמד החלש והפגוע בחברה. בארון תרגמה את "מאדם בובארי" של פלובר וערכה את כתבי בעלה יוסף אהרונוביץ' לאחר מותו. היא זכתה בפרסים רבים, ובהם פרס ביאליק על ספרה "קטנות", פרס רופין על ספרה "לעת עתה" ופרס ברנר על ספרה "פרשיות". מות אחיה האהוב ומחלת האפילפסיה של בתה ציפורה חוללו שבר בחייה וגרמו להסתגרותה בביתה מגיל שלוש ועד לסוף ימיה. סיפור חייה, ובייחוד הסתגרותה בביתה, העסיק סופרים וחוקרים רבים ושימש השראה לספרים ולמחזות. יהודית קציר כתבה מחזה ששמו "דבורה בארון"; החוקרת והפסיכולוגית עמיה ליבליך כתבה ספר ששמו "רקמות", ובו היא מנהלת שיחות דמיוניות עם דבורה בארון; בניסיון לפתור את חידת חייה; ואילת נגב בספרה "שיחות אינטימיות" מייחדת פרק לדמותה של דבורה בארון.

נולדה במינסק שברוסיה למשפחה דתית. אביה, שהיה רב, לימד אותה עברית ותורה והיא עסקה בהוראת עברית. ב-1911 עלתה לארץ-ישראל ועבדה כעורכת המדור הספרותי של "הפועל הצעיר", ושם הכירה את בעלה, העורך יוסף אהרונוביץ', ונולדה בתם ציפורה. ב-1915 הוגלתה יחד עם משפחתה על ידי השלטון הטורקי למצרים. בשובה ארצה ב-1919 המשיכה בעבודתה בעיתון עד לשנת 1924. בארון החלה לכתוב עוד בילדותה ובגיל שש-עשרה כבר התפרסמו סיפוריה הראשונים בעיתונים "המליץ" ו"הצפירה". ב-1927 פורסם ספרה הראשון "סיפורים" בהוצאת "דבר". בארון נחשבת לסופרת ראליסטית וסיפוריה מעוגנים במציאות היהודית ומתארים את האקלים התרבותי של התקופה. השואה גרמה לה לתחושת שליחות ולצורך לתאר את חיי העיירה, וכך כתבה: "אני רואה עצמי כמין זכוכית נגטיבית, שנשארה רק היא היחידה לאחר שאבד העצם המצולם". כאשה וכסופרת הרבתה לעסוק בנושאים הקשורים לחיי משפחה וכתבה על גילוי הנדיבות והעזרה ההדדית לצד הקטנוניות והרשעות האנושית. גיבוריה הם